

Ministeren havde rørt ved den. Det er maaske, fordi de private Arbejdsgivere ikke ville synes om det, fordi de ere bange for, at Daglønnen for de private Arbejdere derved ogsaa kunde bringes højere op.

Naar Ministeren nævner de Goder, som Skovarbejderne skulle have, som Jord, Bolig, Græsning, Hø osv., er dette jo rigtigt nok, men det er Goder, som i alt Fald mange Steder ikke ere ret meget værd, og det er ikke nær alle Skovarbejderne, som have dem. Græsning til en Ko kan nok lyde som noget, der er meget værd, men vi maa jo huske paa, at Skovarbejderens Ko maa ikke saadan gaa rundt og græsse i Skovene, hvor den lyster, den skal være under Opsigt, der skal altsaa være et Menneske til at vogte Koen, og dette forringer Værdien af Græsningen betydelig. Og det Hø, Skovarbejderne faa Lov til at bjerge i Skovene, bliver ofte anvist dem paa meget utilgængelige Steder, saa det koster meget Arbejde at bjerge det, ligesom det ofte er meget vanskeligt at faa Høet tørt inde i Skoven. Dette er altsaa heller ikke saa stort et Gode, som det ser ud til. De Boliger, Skovarbejderne have, ere i Almindelighed meget tarvelige og afsides beliggende. Og saa have de endvidere den Pligt at vedligeholde disse Boliger, medens man ved den Lønningslov, som blev givet i Fjor, dog gav f. Eks. Hegnsynsmændene et lille Beløb til deres Boligers Vedligeholdelse.

Men saa komme vi ind paa dette højst mærkværdige, at den højtærede Minister ikke har villet gaa med til at yde disse stakkels 20 Kr. til Erstatning for Slid paa Værktøj, fordi vi Socialdemokrater have optraadt paa en vis Maade. Dette er, synes jeg, at stille Tingene paa Hovedet. Det skulde være os, som arbejde for denne Sag, som gøre Indstilling om denne Sag og stemme for den, som have Skylden for, at den ikke bliver gennemført, medens de, som ikke ville røre en Finger for den, som modarbejde den og stemme imod den, skulde staa rene i denne Sag! Nej, saadan kan man nu ikke gøre sort til hvidt og vende op og ned paa Tingene. De Folk, som skulle skønne over denne Ting, ere virkelig saa klartsynede, at de kunne se, hvor Fejlen og Skylden ligger her. Det nytter ikke, hvad Ministeren vil gøre for at vadske sig ren i denne Sag, det er ham alene, som staa med Skylden. I det Øjeblik han vilde foreslaa for dette Ting, at Skovarbejderne skulde have de stakkels 20 Kr.,

her er Tale om, var der ikke et eneste Medlem, som ikke vilde være med til det. Selv om den højtærede Landbrugsminister endnu i dette Øjeblik vilde sige, at denne Sag skal blive ordnet paa Tillægsbevillingsloven, hvis anden og tredie Behandling endnu forestaar, er jeg overbevist om, at den gik igennem, uden at der blev sagt et eneste Ord derimod. Med Glæde vilde man stemme for Sagen, ikke blot her, men ogsaa i det andet Ting. Skylden er den højtærede Landbrugsministers, han skal staa til Ansvar derfor.

Naar han siger, at denne Sag skulde have været ordnet i Stilhed, og at den ikke maatte bringes ind i Forhandlingen her i Salen, maa jeg svare, at det er en mærkelig Statsskik, vi her skulle ind paa, at den ærede Minister vil forhandle med et Udvalg og blive enig med det om, at saadan og saadan skal det være, uden at Sagen maa bringes frem i Forhandlingerne her nede i Salen. Det er en meget for dømmelig Statsskik, som jeg ikke kan billige. Jeg tror, at vi ere bedst tjente med at forhandle Sagerne for aabne Døre, saa at enhver kan se, hvad der foregaar. Disse udentinglige Forhandlinger sætter jeg ikke Pris paa, det er en Politik, som vi skulle vogte os for at komme ind paa. Det have vi haft nok af i vort Rigsdagsliv, lad os ikke faa mere af det.

Naar disse Folk oplyse, at de ved strengt Arbejde paa Akkord ikke kunne tjene mere end 1 Kr. 25 Øre om Dagen, siger jeg, at Staten stiller sig her som den usleste Arbejdsgiver, der findes i vort Land, idet den forlanger, at en Mand skal slide fra Morgen til Aften for 1 Kr. 25 Øre om Dagen. Og Staten har tillige gjort disse Akkorder daarligere og daarligere, idet den forlanger af Skovarbejderne, at de skulle grave dybere ved Kulturarbejder nu end tidligere, uden at de dog faa mere for at bearbejde det samme Areal end tidligere. Det forlanges, naar de skove Brænde og lægge det sammen i Bunker, at de skulle slæbe Brændet et længere Stykke hen til Kørselsvejene, end de have gjort tidligere. Man gør altsaa ligefrem disse Folks Kaar ringere, naar man ikke vil forhøje Akkordpriserne. Jeg synes, at dette, at lade en Mand slide i Skoven for 1 Kr. 25 Øre om Dagen, er Kaar, som Staten ikke kan være bekendt at byde sine Skovarbejdere. Men navnlig forekommer det mig, at det er i højeste Grad inhumant, naar man vil nægte dem de stakkels 20 Kr. i Erstatning for Slid paa Værktøj.

Jeg havde ikke tænkt, at Sagen skulde